

Udskriftsdato: mandag den 12. januar 2026

KEN nr 10072 af 14/12/2021 (Gældende)

Pressenævnets kendelse i sag nr. 2021-80-0699

Ministerium: Justitsministeriet

Journalnummer: 2021-80-0699

Pressenævnets kendelse i sag nr. 2021-80-0699

Århus Stiftstidende får kritik for artikel om arvestrid

I en artikel bragt i august 2021 omtalte Århus Stiftstidende en arvestrid. Artiklen var baseret på oplysninger fra en afdød kvindes datter. Datteren havde i flere år ikke haft kontakt til sin mor, og skifteretten udlagde boet til den afdøde kvindes niece. Af artiklen fremgik blandt andet, at datteren følte sig snydt af niecen, som blev beskyldt for at skjule værdier blandt andet en arv efter afdødes fætter. Den pågældende fætter havde imidlertid ingen arvinger. Den omtalte niece selv og på vegne af sine afdøde bedsteforældre klagede til Pressenævnet blandt andet over, at artiklen indeholdt ukorrekte oplysninger, og at Århus Stiftstidende havde anvendt billeder af dem, uden at de havde givet samtykke hertil. Nævnet udtalte kritik af Århus Stiftstidende for at bringe den krænkende og udokumenterede påstand om niecen, men fandt ikke anledning til at udtale kritik af de øvrige klagepunkter.

[Klager 1] selv og på vegne af afdøde [Klager 2] og [Klager 3] har klaget til Pressenævnet over artiklen "[Fasteren] opdagede på Facebook, at hendes mor var blevet bisat: Hvor er arven blevet af?", som blev bragt den 15. august 2021 af Århus Stiftstidende på netavisen stiften.dk og i den trykte udgave, samt et Facebook-opslag bragt den 14. august 2021 på Facebook-siden "stiften.dk", idet de mener, at god presseskik er tilsidesat.

Klagerne har navnlig klaget over, at artiklen indeholder ukorrekte oplysninger, og at Århus Stiftstidende har anvendt billeder af dem, uden at de har givet samtykke hertil.

1 Sagsfremstilling

Forud for offentliggørelsen

[Klager 1] var forud for offentliggørelsen af den påklagede artikel og Facebook-opslag i korrespondance med Århus Stiftstidende via mail. Pressenævnet har modtaget kopi af mailkorrespondancen.

Den 10. august 2021 skrev [Klager 1] følgende til Århus Stiftstidende:

"Hej [Journalisten],

Som aftalt i telefonen, sender jeg de beskeder, som jeg har sendt til både [Fasteren] og hendes mand [Ægtefællen], inden [Klager 2] afgår ved døden.

Beskederne var ment, så hun på den måde, kunne komme og tage afsked med hendes døende mor og ligeledes opfylde [Klager 2]s sidste ønske om, at sige farvel til hendes datter hun ikke har haft kontakt med de sidste 21 år.

Der har været ringet og skrevet til hende over en 14 dages periode, på de tre numre der er oplyst på Krak. Desværre uden nogen form for respons fra hverken [Fasteren] eller [Ægtefællen].

[Klager 2] dør på hospitalet d. 25/6 kl 15.30 uden at have sagt farvel til hendes datter.

Da jeg står som bobestyrer, har jeg stået for alt vedrørende kommunen, hospitalet, sygeplejersker, hjemmepleje, læge, ambulancefolk, bedemand, bisættelsen som fandt sted d. 30/6, gravsted, tømning af lejlighed og afvikling af den mv.

Dødsannoncerne er sat i både Århus Onsdag og Jyllandsposten i håb om at [Fasteren] ville læse en af disse aviser, når nu hun ikke vil reagere på mine henvendelser.

Grundet tidligere erfaringer fra min fars sygdom og død ([Fasteren]s bror) og min farfars sygdom og død ([Fasteren]s far) har [Fasteren] ikke ønsket at deltage eller være tilstede under forløbene, har jeg måtte antage at dette også være tilfældet med min farmor [Klager 2]s sygdom og død, grundet den manglende respons fra [Fasteren], hvor historien gentager sig.

De beslutninger og handlinger jeg har været nødsaget til at træffe i forbindelse med [Klager 2]s død, har været efter anvisning fra Skifteretten i Århus, dette vil de også kunne bekræfte.

Lejligheden skulle være tømt hurtigst muligt, så [Boligorganisationen] kunne genudleje lejligheden hurtigst muligt. Igen i samråd med Skifteretten i Århus.

Der er kun boudlæg i boet og der er ikke nogen bankboks, dette ville også fremgå via skifteretten, hvis dette var tilfældet.

Havde [Klager 2] arvet et stort pengebeløb fra hendes fætter, skal dette fremgå af boet, og burde kunne spores tilbage til da han dør.

Det skal dog siges, at han boede på plejehjem og havde ikke meget med sig. Og da [Klager 2] var en kusine, var hun ikke arvberettiget, efter som der heller ikke var skrevet testamente - de penge han havde, gik i staten, hvilket jeg tænker også vil kunne undersøges.

Det undrer mig dog, at [Fasteren] ikke spørger til hendes mors sygdomsforløb, men i stedet en bankboks og en arv som ikke er eksisterende. Det der i stedet kunne blive en interessant avisartikel, er om alle de svigt i hjemmeplejen [Klager 2] har været udsat for, samt hvordan hun er blevet svigtet i forbindelse med sygeplejestrejen på [Bydel C] i hendes sygdomsforløb. For det er en frygtelig historie helt for sig selv, om hvordan man svigter de ældre og lader den ligge i store smerter uden tilstrækkelig omsorg.

Men hvor var [Fasteren] i alt det her? Hvorfor var hun der ikke til, at hjælpe mig med at tage sig af hendes døende mor, hvor [Klager 2] havde allermest brug for det?

Jeg må indrømme, at jeg meget skuffet over, hvor grisk man kan være, og så ligeglad med sin mor.

Men så snart det store arbejdet er gjort med at tømme et bo og alt det arbejder er i forbindelse med et sygdomsforløbet og dødsfald, så kan man godt stå med hænderne fremme fordi man tror der er millioner på kistebunden.

Arv bringer virkelig det værste frem i folk, det må man sige, at opkaldet fra dig i dag har lært mig.

Jeg vedlægger billeder af [Klager 2]s hjem, så du kan se hvordan et hjemmet så ud. Og jeg kan fortælle dig, at det er så medtaget, at de stadig, 4 uger efter nøglerne er afleveret til [Boligorganisationen], er i gang med at renovere lejligheden pga. de mange års massive rygning, hvilket hjemmet og alle hendes ting bar tydeligt præg af.

Jeg ved ikke, om dit opkald i dag, har været for at indhente oplysninger, som for [Fasteren] ikke på anden vis, har været tilgængelig. Og om der reelt er kommende artikel, for det hele virker en smule mystisk.

Men jeg havde nu håbet selv at høre fra min faster og ikke fra en af hendes tidligere journalist kollegaer.

I tilfælde af, at der skulle blive skrevet en artikel - vil jeg gerne have til gennemlæsning, inden den går i tryk, idet, det åbenbart er mig og min håndtering af sagen det omhandler.

Jeg ser frem til at høre fra dig

På forhånd tak!

Med venlig hilsen

[Klager 1]”

Den 12. august 2021 svarede Århus Stiftstidende følgende til [Klager 1]:

”Hej [Klager 1]

Historien bringes sandsynligvis på stiften.dk på søndag. Jeg synes ikke, at det giver mening at læse historien op for dig, når du ikke optræder med navn. Og det gør du ikke.

Venlig hilsen [Journalisten]”

Den 13. august 2021 skrev [Klager 1] følgende til Århus Stiftstidende:

”Hej [Journalisten]

Det handler også om god presseskik, og omhandler det mig og min familie, så er det da bestemt relevant, at jeg på forhånd ved hvad der bliver skrevet om, da jeg ikke ønsker at den bliver bragt med faktuelle urigtigheder ud fra de beretninger du har fra [Fasteren].

Desuden er det også bevist fra skifterettens side, at der intet er at komme efter i boet.

Dette ville [Fasteren] også have vidst, hvis hun havde været der. Det handler om griskhed og intet andet.

Artiklen burde i stedet handle om alt det omsorgssvigt der har været i hjemmet og på hospitalet.

Det har i forvejen været så frygteligt, at stå på sidelinjen i min farmors sygdomsforløb, og nu hvor der endelig er ro på, starter det her.

Jeg ved ikke om du på nogen måde, kan sætte dig ind i, hvor hårdt det er for en efterladt, at skulle tage sådan en kamp op som [Fasteren] og dig nu har startet, på noget som ikke er sandt.

Jeg håber, at du kan forstå, at det for mig, betyder noget at vide, hvad der bliver skrevet om mig om min familie.

Jeg ser frem til at høre fra dig

Med venlig hilsen

[Klager 1]”

Den påklagede artikel

Århus Stiftstidende bragte den 15. august 2021 artiklen ”[Fasteren] opdagede på Facebook, at hendes mor var blevet bisat: Hvor er arven blevet af? ” på netavisen stiften.dk. Artiklen har følgende underbrik:

”Kan det i dagens Danmark lade sig at gøre, at ens mor dør, uden at du får den mindste besked fra myndighederne? Svaret er ja. Læs historien om en kvinde, som en dag i juni fik sig en gevaldig overraskelse.”

Af artiklen fremgår følgende:

”[Bydel A]: 25. juni i år, fredag klokken 15.30, sluttede et langt liv, da [Klager 2] fra [Bydel A] ved Aarhus i en alder af 91 år gik bort.

Hun havde kun ét nulevende barn, [Fasteren], der i dag bor i [Bynavn A] ved [Bynavn B].

Datteren var ikke til stede ved dødslejet. Og efterfølgende fik hun ikke besked om dødsfaldet - hverken fra skifteretten eller andre myndigheder.

Datteren opdagede først, at moren var død, da hun 6. juli på sin nieces Facebook-profil så en optagelse af bisættelsen fra [Kirken].

I dag spørger hun: Hvorfor gav skifteretten eller andre myndigheder mig aldrig besked om, at min mor var død?

Og hvor er min arv i øvrigt blevet af?

Hendes historie rejser spørgsmålet: Kan andre komme ud for det samme? At ens nærmeste dør, uden man får den mindste besked om dødsfaldet af myndighederne?

På forhånd kan vi sige: Det er en rigtig god idé at holde sig på god fod med de nærmeste familiemedlemmer.

Kold luft

Et spørgsmål trænger sig mere på end andre, når historien om [Klager 2] og hendes datter skal fortælles: Hvorfor opdager datteren ikke, at hendes egen mor er syg og er ved at dø?

[Fasteren], som i dag er 69 år, forklarer, at hun de første 60 år af sit liv havde et fint forhold til både sin mor og sin far.

Familien havde hus i [Bydel B], da [Fasteren] boede hjemme. Siden flyttede hendes far og mor til [Bynavn C] og senere til [Bydel A]. Både i [Bynavn C] og [Bydel A] kom datteren jævnligt på besøg.

- Men for 25 år siden valgte jeg at flytte til Fyn, hvor min kæreste boede – han arbejdede på [Værftet]. Den beslutning gav gnidninger. Mine forældre ville gerne have, at jeg blev boende i Aarhus, hvor jeg i øvrigt havde boet hele mit liv, forklarer hun.

Hun fortæller, at hun i årene forinden havde været meget sammen med sin mor og far.

- Jeg tog eksempelvis flere gange med dem på ferie, blandt andet til Sydfrankrig i flere uger, og de aktiviteter ophørte, da jeg flyttede. Det var min fornemmelse, at de gerne ville have mig tæt på, når de blev ældre, og at det var derfor, at de havde svært ved at acceptere, at jeg flyttede.

Langsomt ebbede kontakten derefter ud.

- Min forældre var da nede at besøge mig på Fyn, og vi talte jævnligt i telefon sammen. Men det er klart, at den evindelige kritik af, at jeg var flyttet fra Aarhus, tærede på mig. Og til sidst blev der længere og længere imellem, at vi talte sammen, fortæller [Fasteren].

Med tiden blev der direkte kold luft mellem parterne, og da [Fasteren]s mor døde, havde de to ikke haft kontakt i flere år.

Det fik de heller ikke i dagene op til morens død. Først 11 dage senere opdagede datteren ved et tilfælde, hvad der var sket, da hun så en film af bisættelsen på Facebook.

Men hvis ikke datteren havde noget at gøre med bisættelsen - hvem tog sig så af den?

Det gjorde [Fasteren]s niece. Og hun spiller en central rolle i denne historie. *Nagende mistanke*

Historien hænger sådan sammen, at der i hjemmet i [Bydel B] var to børn, en dreng og en pige. Men [Fasteren]s bror - som senere fik to børn, blandt andet den omtalte niece - døde af sygdom for 20 år siden.

- På den måde er jeg eneste overlevende barn, forklarer [Fasteren], som i mange år efter broderens død ikke har haft kontakt til sin niece og nevø.

Nu har hun en nagende mistanke om, at hun er blevet snydt af niecen. Og at skifteretten har gjort det muligt.

For hvor er arven blevet af?

[Fasteren] er arveberettiget til halvdelen af boet. Men der er ingenting af værdi at arve, lyder meldingen fra skifteretten.

- Min mor døde 25. juni og blev bisat allerede 30. juni. Det gik sandelig stærkt! Da jeg kontakter skifteretten, kan de oplyse mig om, at min niece har fortalt dem, at min mor kun ejer gamle møbler. Hun bliver uden videre udnævnt til bobestyrer og har altså frit kunnet rydde min mors hjem uden mit vidende. Kan det virkelig være korrekt, at ingen skal informere mig? Jeg har jo ikke fraskrevet mig eventuel arv, siger [Fasteren].

Hun siger, at hun ved, at hendes far og mor i mange år har haft en bankboks med statsobligationer.

- De har solgt et hus og et sommerhus, og pengene herfra er sikkert også blevet gemt i bankboksen, siger hun.

- Jeg undrer mig over, at skifteretten uden videre overlader boet til barnebarnet og tager hendes ord for pålydende. Hjemmet er heller ikke bare gamle møbler, som skifteretten sagde til mig. Der er kostbart sølvtøj, porcelæn, smykker med mere.

Klage til skifteretten

Hun har nu klaget til skifteretten. Klagen har to overskrifter:

Hvordan kan I overlade alle værdierne til niecen? Og hvorfor fik jeg aldrig besked om, at min mor var død?

Først pengene:

Skifteretten svarer, at [Klager 2] kun brugte én bank. Der var ikke registreret nogen bankboks. Og på hendes konto stod kun godt 60.000 kroner.

Derfra skal trækkes begravelsesomkostninger. Resultatet er, at skifteretten kunne behandle sagen som et såkaldt boudlæg.

Et boudlæg er den mest enkle måde at skifte små dødsboer på. Den må bruges, når der maksimalt er 47.000 kroner tilbage i boet, når bisættelsen er betalt.

I det tilfælde sker der ikke et egentligt skifte af boet. Med andre ord skal der ikke fordeles arv mellem boets øvrige arvinger. De værdier, der måtte være i boet, går til den person, som skifteretten mener står afdøde nærmest.

Og det var altså niecen.

[Fasteren] fik intet. Ud over en lang næse.

Og så det andet spørgsmål: Hvorfor fortalte skifteretten ikke [Klager 2]s datter, at hendes mor var død? Skifteretten kunne jo så let som ingenting finde frem til hende. Ja, hun dukker endog frem på krak.dk.

Her er svaret fra skifteretten:

Skifteretten er ikke forpligtet til at finde frem til en datter, når hun ikke var den, der stod moren socialt nærmest. Og når der ikke var noget at arve.

Så derfor fik [Fasteren] Haslund ikke besked.

Om vi har en moralsk forpligtelse eller ej, vil jeg ikke forholde mig til. Vi gør det, vi skal for at opfylde lovens behandlinger af dødsboer.

- For mig at se er skifterettens behandling af sagen juridisk set korrekt. De afgørende er ikke, hvem som er legal arving, men hvem der socialt stod nærmest på død tidspunktet. Det vil sige, hvem der stod for begravelsen med videre, forklarer lektor [Lektoren], [Universitet A].

Så skifteretten har næppe brudt nogen paragraffer ved ikke at kontakte [Fasteren].

Men spørgsmålet er: Har skifteretten en moralsk forpligtelse til lige at meddele datteren, at hendes mor altså er død? Sådan per kulance?

Svaret er nej

- Om vi har en moralsk forpligtelse eller ej, vil jeg ikke forholde mig til. Vi gør det, vi skal for at opfylde lovens behandlinger af dødsboer, siger [Funktionschefen], chef for fogedretten og skifteretten ved Retten i Aarhus. Han understreger, at han ikke kan kommentere den konkrete sag.

- Hvis du så spørger om, hvorvidt skifteretten går ud og orienterer afdødes nærmeste pårørende, så er svaret klart nej. Vi koncentrerer os om at finde ud af, hvordan afdødes formueforhold er, og hvordan boet skal behandles, siger [Funktionschefen].

- Men lad os nu forestille os den helt hypotetiske situation, at en kontaktperson har ondt i sinde og kun tænker på at skaffe sig så mange værdier som muligt fra et bo. Er der ikke en fare for, at kontaktpersonen kan løbe om hjørner med de øvrige arvinger?

- Det kan der i teorien være en risiko for. En meget, meget lille risiko. Det er ikke noget, vi oplever i praksis, siger [Funktionschefen].

Og nu kan vi besvare spørgsmålet i indledningen: Ja, man kan sagtens komme ud for, at man ikke får besked fra myndighederne, hvis ens nærmeste dør. Man skal selv sørge for at holde kontakten.

Forsøg på kontakt

Vi mangler at få svar på ét spørgsmål: Hvorfor kontakter niecen ikke [Fasteren], da det bliver åbenbart, at moren var ved at dø?

Avisen har talt med niecen, der bor i [Bynavn D]. Hun forklarer, at hun har gjort en stor indsats for at få fat på [Fasteren].

- Jeg ringede til hende to gange uden at træffe hende. Jeg sendte også en stribe SMS'er til hende. Og jeg sendte også en SMS til hendes mand, siger hun.

[Fasteren] siger, at hun ikke har set en eneste SMS sendt til hende.

- De må være sendt til et forkert nummer. Men det er korrekt, at jeg i dagene op til min mors død har fået to opkald fra min niece. Jeg har tjekket på nummeroplysningen, at de kom fra hende. Men jeg ringede ikke tilbage, siger hun.

[Fasteren]s mand fik som nævnt også en SMS.

- Vi har prøvet at få kontakt til [Fasteren] i nogen tid. Hendes mor er alvorlig syg, og hendes sidste ønske er at sige farvel til sin datter, står der blandt andet i beskeden. Den er sendt 19. juni - altså seks dage før, at [Klager 2] døde.

Hvorfor reagerede [Fasteren] ikke på den?

Det har igen noget at gøre med de komplicerede forhold i familien.

- Jeg troede simpelthen, at det var løgn, fortæller [Fasteren].

- I forbindelse med min fars død flere år tidligere blev der adskillige gange råbt "Ulven kommer", selv om det var falsk alarm. Så denne gang var jeg mere forsigtig. Den øvrige familie gjorde alt muligt for at involvere mig, selv om jeg ikke ønskede det, siger hun.

- I øvrigt står det fast, at min niece hverken orienterede mig om dødsfald eller bisættelse. Ingen har forsøgt at fortælle mig, at min mor var død, siger hun.

Bankboks i anden bank?

Nu vil [Fasteren] forsøge at få boet åbnet igen for at få den arv, hun mener, hun har til gode.

- Skifteretten skriver, at min mor ikke havde en bankboks i [Banken]. Nej, selvfølgelig havde hun ikke det. Den befandt sig i en anden bank, sige [Fasteren] og fortsætter:

- Der var en bankboks. I 1995 spurgte mine forældre, om de måtte "cykle" penge igennem min bankkonto og derved frigive dem til en bankboks. Det gjorde de frem til 1996, hvor jeg blev gift. Siden har både min mor og far fortalt både min mand og jeg om, hvordan de konverterede penge til statsobligationer, som så blev lagt i boksen.

Hun har også sendt oplysninger om den fætter, som moren arvede, til skifteretten.

- Hvor er pengene blevet af? Det er blot det, jeg vil vide, siger [Fasteren].

Niecen holder fast på sit. Der var ikke værdier af betydning i boet.

Lige nu ved ingen, hvor sagen ender, og om skifteretten vil åbne boet igen. Hvis der sker en afgørende udvikling, følger Stiften op på sagen.

- Der er nogen, der forsøger at narre mig. Men det skal blive løgn. Jeg graver videre i sagen, siger [Fasteren].

Lignende sag fra [Bynavn D]

[Fasteren] er ikke den eneste, som har oplevet ikke at blive orienteret om et nært familiemedlems dødsfald.

19. februar i år blev 75-årige [Person A] fundet død i sin lejlighed i [Bynavn D]. Hun blev bisat ved [Kapellet] i [Bynavn D] ved en sjælden stiltfærdig mindehøjtidelighed, beretter Horsens Folkeblad.

Foruden præsten var blot bedemand og kirketjener til stede, og det havde sin årsag.

[Person A]s nærmeste var nemlig ikke blevet orienteret om hverken dødsfaldet eller bisættelsen.

Først fem dage efter bisættelsen og 12 dage efter, [Person A] blev fundet død i sin lejlighed, blev hendes søster [Person B] opmærksom på den triste nyhed.

Familien mener, at myndighederne i den grad svigtede i sagen. Man kan læse hele historien i Horsens Folkeblad. Se link i dagens artikel. ”

Århus Stiftstidende bragte samme dag i den trykte udgave forsidehenvisningen med overskriften ”*Helt efter bogen ifølge Skifteretten, som overlod boet til en niece: [Fasteren] hørte ikke en lyd fra myndighederne, da hendes mor døde*” med et forsidebillede af [Klager 2] og [Fasteren], der ses stående ved siden af hinanden, samt to øvrige personer, som ses sløret.

Inde i avisen bragte Århus Stiftstidende artiklen ”[Fasteren] opdagede på Facebook, at hendes mor var blevet bisat” i sektion 1, side 4-6. Til artiklen er indsat en række billeder af [Klager 2], [Klager 3] og [Fasteren]. Artiklens øvrige indhold er enslydende med indholdet af artiklen ”[Fasteren] opdagede på Facebook, at hendes mor var blevet bisat: Hvor er arven blevet af?” bragt den 15. august 2021 på netavisen stiften.dk.

Det påklagede Facebook-opslag

Århus Stiftstidende bragte den 14. august 2021 et opslag på Århus Stiftstidendes Facebook-side ”stiften.dk”. Af Facebook-opslaget fremgår følgende:

”Kan det i dagens Danmark lade sig at gøre, at ens mor dør, uden at du får den mindste besked fra myndighederne? Svaret er ja. Her er historien om en kvinde, som en dag i juni fik sig en gevaldig overraskelse. ”

Til Facebook-opslaget er indsat et link til den påklagede artikel ”[Fasteren] opdagede på Facebook, at hendes mor var blevet bisat: Hvor er arven blevet af?” bragt den 15. august 2021 på netavisen stiften.dk.

Øvrige oplysninger

Pressenævnet har fra [Klager 1] modtaget kopi af blandt andet:

- Meddelelse fra Skifteretten i Aarhus til [Klager 1], hvoraf fremgår, at statskassen var eneste arving i boet efter [Fætteren], og at skifteretten ikke har modtaget oplysninger fra nogen bank om, at [Klager 2] skulle have en bankboks.
- Boopgørelse af 1. maj 2013 i boet efter [Fætteren].
- Oversigt over proformaopgørelse fra [Banken] over boet efter [Klager 2], hvoraf fremgår, at saldo er på 42.351,28 kr.
- Skærmbilleder af [Klager 1]s SMSer til [Fasteren] sendt den 18. juni 2021 og den 24. juni 2021, samt skærmbillede af [Klager 1]s SMS til [Ægtefællen] sendt den 19. juni 2021.
- Fotos af blandt andet [Klager 2]s og [Klager 3]s indbo.

[Klager 1]s, [Klager 2]s og [Klager 3]s klage er modtaget i Pressenævnet den 3. september 2021.

2 Parternes synspunkter

2.1 Klagernes synspunkter

Korrekt information

Klagerne har indledningsvis oplyst, at [Klager 1] inden offentliggørelsen af artiklen var i kontakt telefonisk og via mail med journalist [Journalisten]. I korrespondancen med journalisten gav [Klager 1] beviser og udlæg af sin forklaring, samt hvad der var sket i forbindelse med hendes farmor [Klager 2]s død.

Journalisten gav i sit svar på [Klager 1]s første mail udtryk for, at hun ikke behøvede at læse artiklen, da hun ikke ville være nævnt med navns nævnelse, og derfor ville det ikke give mening, at hun skulle gennemlæse artiklen inden udgivelsen. [Klager 1] skrev herefter til journalisten, at det var relevant for hende, at hun vidste, hvad der stod i artiklen, inden den blev offentliggjort, da den omhandlede hendes nærmeste familie. [Klager 1] modtog ikke noget svar fra journalisten på denne mail. I stedet blev artiklen bragt den 15. august 2021 i Århus Stiftstidende, uden at der blev taget væsentlige faktorer med i betragtning, som var yderst relevante for forløbet i forbindelsen med [Klager 2]s død.

Ifølge journalistens eget udsagn handler artiklen om, hvordan myndighederne burde behandle et bo, og hvem der burde kontaktes ved et dødsfald. Artiklen tager dog hurtigt en helt anden drejning og handler i stedet om, hvordan [Klager 1], som er [Fasteren]s niece, skulle have snydt hende for penge, statsobligationer, smykker, møbler og andre værdigenstande.

Klagerne er enige i, at livsarvinger burde få besked eventuelt via e-Boks, politiet eller lignende, velvidende, at der nok ikke er ressourcer til at få politiet til at give beskeden, med mindre der er tale om en ulykke eller uventet dødsfald i eget hjem. Der burde måske laves et system, hvorved man på en smart og enkel måde kan få besked, ligesom banker, skifteret mv. får besked via folkeregisteret.

Den yngste af [Klager 2]s søstre samt dennes datter har været inde og bekræfte, at [Klager 1]s udlægning af, hvad der er sket i forbindelse med [Klager 2]s død, er korrekt. [Klager 2]s søstre og den enes datter har ikke noget at vinde eller arve ved at bakke [Klager 1] op.

De oplysninger, som [Klager 1] gav til journalisten hvad angår penge, statsobligationer, smykker, møbler og andre værdigenstande, stemmer overens med, hvad skifteretten kom frem til. Skifteretten kom frem til, at [Klager 2] ikke havde værdier som beløb sig over et beløb på 47.000 kr., når alt er betalt. Derfor blev boet opgjort som et boudlæg, og der blev udnævnt en bobestyrer, som var [Klager 1], da hun var den eneste og nærmeste pårørende, som havde kontakt til [Klager 2], da hun gik bort.

Klagerne har anført, at artiklen indeholder en række ukorrekte oplysninger. Der er ingen beviser, som understøtter påstandene i artiklen, hverken fra skifteretten, banken eller familiemedlemmer.

Klagerne har herefter anført følgende vedrørende 16 udsagn, som fremgår af den påklagede artikel:

- Hus i [Bydel B]

Klagerne har anført, at det er ukorrekt, at [Klager 2] og [Klager 3] boede i et hus i [Bydel B].

Klagerne har henvist til, at [Klager 2] og [Klager 3] har boet i en lejet lejlighed, først på [Vejnavnet] og senere i [Boligområdet]. Huset, som de boede i ca. i 10 år, købte de først senere i [Bynavn C]. Huset blev dog solgt for 33 år siden, da [Klager 3] gik på pension, og de ikke havde råd til at bo i det længere. Herefter flyttede de i en lejebolig i [Bydel A], [Bydel B]. Efter [Klager 3]s død boede [Klager 2] der alene. Dette er ret væsentligt for forståelsen af historien.

- [Kirken]

Klagerne har anført, at det er ukorrekt, at [Klager 2] blev bisat fra [Kirken].

Klagerne har henvist til, at hun blev bisat fra kapellet i [Bydel C].

- Kontakt

Klagerne har anført, at det er ukorrekt, at det kun er ni år, der ikke har været kontakt mellem [Fasteren] og [Klager 2] og [Klager 3].

Klagerne har henvist til, at [Fasteren] ikke har været til stede i 21 år. Dette fremgår også af kommentarsporet til det påklagede Facebook-opslag, hvor [Klager 2]s søstre og en datter til en af søstrene bekræfter dette.

- Arv fra rig fætter

Klagerne har anført, at det er ukorrekt, at [Klager 2] har arvet penge fra sin ”rige fætter” [Fætteren].

Klagerne har henvist til, at [Klager 2] ikke var arveberettiget, og at pengene derfor gik til statskassen, da der ikke var nogen arvinger efter hendes fætter [Fætteren]. Dette skrev [Klager 1] i en mail til journalisten vedhæftet oplysninger fra Skifteretten i Aarhus. Klagerne har henvist til [Klager 1]s mailkorrespondance med journalist [Journalisten], samt en meddelelse fra Skifteretten i Aarhus til [Klager 1], hvorefter fremgår, at statskassen var eneste arving i boet efter [Fætteren]. Klagerne har endvidere henvist til boopgørelse af 1. maj 2013 i boet efter [Fætteren].

- Bankboks

Klagerne har anført, at det er ukorrekt, at der var en bankboks, da boet blev gjort op.

Klagerne har henvist til, at Skifteretten i Aarhus har bekræftet, at de ikke kan finde frem til en bankboks, da journalisten tog kontakt til skifteretten. Klagerne har i den forbindelse henvist til en meddelelse fra Skifteretten i Aarhus til [Klager 1], hvoraf fremgår, at skifteretten ikke har modtaget noget fra nogen bank om, at [Klager 2] skulle have en bankboks.

Klagerne har bemærket, at [Klager 1] aldrig har været bekendt med, at der skulle være en bankboks. Dette gjorde hun meget klart over for journalisten, både telefonisk og via mail.

[Fasteren] har i sit brev til skifteretten skrevet, at hun selv har været i den omtalte bankboks. Hvis hun har været det, så må [Fasteren] fortælle hvilken bank, bankboksen er i, så den kan blive opgjort og afsluttet, da [Klager 1] ikke er bekendt med en bankboks, ligesom skifteretten heller ikke er det.

- Statsobligationer

Klagerne har anført, at der er ukorrekt, at der var statsobligationer, da [Klager 2] døde.

På SKATs hjemmeside fremgår det, at for statsobligationer købt før den 27. januar 2010, skal man normalt ikke oplyse om gevinst og tab, men kun om renteindtægter. Man skal dog beskattes af gevinst og kan få fradrag for tab på obligationer i fremmed valuta. Det vil sige, at hvis [Klager 2] og [Klager 3] har haft statsobligationer, har de skulle betale skat af renteindtægterne for statsobligationerne. [Klager 1] har ikke fundet noget om dette på deres skatteopgørelse.

Det er ikke muligt at skjule obligationer på nogen måde, som det også bliver beskrevet i artiklen. Særligt på grund af hvidvaskningsloven er det ikke muligt at ”skjule” aktiver via banken, hvilket er almen viden – dette burde journalisten også have kendskab til, eller i det mindste have undersøgt, om det på nogen tænkelig måde kunne have været muligt.

- Bisættelse

Klagerne har anført, at det er ukorrekt, at [Fasteren] ved et ”tilfælde” opdagede på Facebook, at hendes mor [Klager 2] var blevet bisat.

Klagerne har henvist til, at [Klager 1] ikke er venner med [Fasteren] på Facebook, og at hun derfor ikke kan se hendes opslag. Efter [Klager 2]s død, valgte [Klager 1] at offentliggøre hendes bisættelse på sin Facebook-profil, så alle kunne se den, også selv om de ikke var venner med hende. Senere efter bisættelsen valgte [Klager 1] i skuffelse over, at [Fasteren] ikke havde været der eller havde svaret tilbage på hendes henvendelser at blokere [Fasteren] på Facebook. Det vil sige, at enten har [Fasteren] læst opslaget om sin mors bisættelse på [Klager 1]s Facebook-profil (til trods for, at de ikke er venner på Facebook), inden hun blokerede hende, eller også har hun brugt en andens Facebook-profil til at søge aktivt på [Klager 1]s Facebook-profil.

- Central rolle

Klagerne har anført, at det er ukorrekt, at [Klager 1] har spillet en central rolle i historien.

Klagerne har stillet sig undrende over for, at det står ordret i artiklen, at [Klager 1] har spillet en central rolle, når historien efter journalistens udsagn skulle omhandle myndighedernes behandling af denne type sager. Klagerne har henvist til journalistens kommentarer i kommentarsektionen til det påklagede Facebook-opslag.

- Snyd

Klagerne har anført, at det er ukorrekt, at [Klager 1] har snydt [Fasteren] for penge og andre værdier.

[Fasteren] har direkte beskyldt [Klager 1] for at lyve og for, at hun skulle have stjålet store værdier fra boet, hvilket er usandt. [Klager 1] har givet skifteretten alle de oplysninger, hvad angår møbler, smykker, penge, andre ting, der kunne have haft værdi, som hun har.

[Fasteren] har ikke fremlagt konkrete beviser for det påståede. Såfremt penge og værdier eksisterer, må [Fasteren] fremlægge med konkrete beviser herfor og ikke bare fremsætte påstande om disses eksistens.

- Dødsdato

Klagerne har anført, at det er ukorrekt, at [Klager 1]s far døde for 20 år siden.

Klagerne har henvist til, at han døde for 21 år siden den 17. september 2000.

- Besked om dødsfald og bisættelse

Klagerne har anført, at det er ukorrekt, at [Klager 1] ikke havde givet besked om hverken dødsfald eller bisættelse af [Klager 2].

Klagerne har henvist til, at [Klager 1] havde oplyst journalisten om, at der var indrykket dødsannoncer i både Aarhus Onsdag og Jyllands-Posten i håb om, at [Fasteren] ville blive oplyst her, idet [Klager 1]s andre henvendelser via opkald og SMSer ikke gav nogen respons.

- Overførsel af penge

Klagerne har anført, at det er ukorrekt, at [Klager 2] og [Klager 3] skulle have overført penge til [Fasteren], som hun efterfølgende skulle have hævet til dem i kontakter, for så at lægge pengene i en bankboks sammen med statsobligationerne.

[Klager 1] var meget tæt med [Klager 2] og [Klager 3], og de ville have nævnt, hvis de havde gemt penge til dårlige tider et sted. [Klager 2] gik meget op i, at de vidste alt, inden hun døde – blandt andet hvor tingene, som havde stor affektionsværdi, kom fra, samt historier fra deres ungdom mv., som [Klager 1] kunne fortælle videre til sine børn.

- Oplysninger til skifteretten

Klagerne har anført, at det er ukorrekt, at [Fasteren] skulle have sendt oplysninger til skifteretten angående [Klager 2]s fætter [Fætteren], som hun skulle have arvet en masse penge fra.

Klagerne har henvist til, at [Fasteren] kun kendte [Klager 2]s fætters fornavn "[Fætteren]". [Fasteren] havde ikke andre oplysninger om [Fætteren], hvilket skifteretten har bekræftet over for [Klager 1], da hun ringede til skifteretten fredag den 13. august 2021, kort efter hun havde talt med journalisten telefonisk.

Efter [Klager 1]s samtale med skifteretten fandt hun en gammel telefonliste, som [Klager 2]s havde skrevet. [Klager 1] sendte et billede af telefonlisten til skifteretten, hvor hun skrev, at det eneste hun kunne finde på [Fætteren], var, at han boede på [Plejhjemmet] i Århus, som er det plejehjem, han boede på indtil sin død. De eventuelle værdier, som der måtte være efter [Fætteren], gik til statskassen, da han ikke havde skrevet testamente. Klagerne har henvist til en meddelelse fra Skifteretten i Aarhus til [Klager 1], hvoraf fremgår, at statskassen var eneste arving i boet efter [Fætteren].

- Sølvtoj og porcelæn

Klagerne har anført, at det er ukorrekt, at der var sølvtoj og porcelæn af værdi.

Klagerne har henvist til, at det porcelæn, der var, ikke har særlig værdi, da det ikke er stemplet. Det hvide porcelænsstel, som [Klager 2] og [Klager 3] havde, har formentlig en samlet værdi på 500 kr., for et fuldt stel, hvilket der desværre ikke var tale om. Klagerne har henvist til en række fotos af [Klager 2]s og [Klager 3]s indbo. Det hvide stel, som fremgår på billederne, har [Klager 1] smidt ud, da det havde mange skår og revner, og det var tilmed ikke et fuldt stel. [Klager 1] har heller ikke fundet noget sølvbestik. Det bestik, som [Klager 1] har fundet, er pletsølv (fattigmands sølv). Det har ingen stempler eller andre påtegninger, som ville antyde, at det skulle have en værdi.

- "Ulven kommer"

Klagerne har anført, at [Fasteren] har gengivet, at der var meget "ulven kommer" i forbindelse med sin far [Klager 3]s død, men at ingen kunne have forudset, at hans krop nægtede at give op.

Klagerne har oplyst, at [Klager 3]s sygdomsforløb var tilbage i 2014. Han lå på sit dødsleje i en længere periode, og på dette tidspunkt var han 91 år gammel og lå i respirator. Hospitalet gjorde det klart, at han ikke havde lang tid tilbage. [Klager 1] kontaktede derfor [Fasteren], hvor hun skrev, at hun skulle komme, hvis hun ønskede at sige farvel til sin far.

Udeladelse af oplysninger

- Andre værdier i boet

Klagerne har anført, at Århus Stiftstidende har udeladt oplysninger om skifterettens boudlæg og billeddokumentation, som [Klager 1] fremsendte til avisen.

Klagerne har stillet sig undrende over for, at journalisten i artiklen oplyser, at der er andre værdier i boet, når han inden offentliggørelsen modtog ovennævnte dokumentation.

- SMS'er

Klagerne har anført, at Århus Stiftstidende har undladt at gengive de tre SMSer, som [Klager 1] havde sendt til [Fasteren].

Klagerne har henvist til, at SMSerne viser læserne, at [Klager 1] reelt har prøvet at få kontakt til [Fasteren] og hendes mand, og at SMSerne er skrevet med kærlighed og omsorg.

Århus Stiftstidende har valgt kun at bruge få linjer på at beskrive en ud af de tre SMSer i artiklen og oplyse, at [Klager 1] kun har ringet to gange til [Fasteren], selv om [Klager 1] havde oplyst journalisten både telefonisk og via mail, at hun havde ringet adskillige gange på de tre telefonnumre, som hun fandt på [Fasteren] og hendes mand på krak.dk.

Klagerne har henvist til skærbilleder af [Klager 1]s SMSer til [Fasteren], som blev sendt den 18. juni 2021 og den 24. juni 2021, samt skærbillede af [Klager 1]s SMS til [Ægtefællen], som blev sendt den 19. juni 2021.

- Sommerhus

Klagerne har anført, at Århus Stiftstidende har udeladt oplysninger om, at sommerhuset var et lille træhus uden nævneværdig værdi, som blev solgt i midten af 90'erne.

[Klager 2] og [Klager 3] levede på deres ældre dage af deres folkepension, hvilket det også bar tydeligt præg af i deres hjem og via deres bankkonto. De var ikke velhavende, men en almindelig middelklassefamilie, hvor [Klager 3] var forsørger for fire personer, da [Klager 2] var hjemmegående.

Privatlivets fred

- Anvendelse af billeder

Klagerne har anført, at Århus Stiftstidende har anvendt billeder af dem, uden at de har givet samtykke hertil.

Klagerne har oplyst, at billedet af [Klager 2] og [Klager 3] blev taget til deres guldbryllup i 1999, og det var [Klager 1], som var fotografen bag billedet, og som hun i øvrigt har copyright på.

Billedet, som viser [Klager 1]s far, hendes bror, [Fasteren], [Klager 2] og [Klager 3], er utilstrækkeligt sløret, og [Klager 1] er derfor blevet genkendt på grund billederne.

- Bynavn

Klagerne har anført, at Århus Stiftstidende har oplyst, at [Klager 1] bor i [Bynavn D], hvilket er uetisk og en krænkelse af privatlivets fred.

Klagerne har henvist til, at [Klager 1] har adresse- og navnebeskyttelse af personlige årsager.

Inhabilitet

Klagerne har anført, at artiklen er udtryk for en vennetjeneste mellem [Fasteren] og journalist [Journalisten], idet god presseskik er blevet tilsidesat for at skrive en ”god historie”, der giver mange læsere og debat, uden at tage hensyn til de efterladte, som stadig står i en dyb sorg.

Klagerne har henvist til, at [Fasteren] er uddannet journalist og har været ansat hos Jysk Fynske Medier, som Århus Stiftstidende hører under, og som [Journalisten] har været ansat hos i over 30 år.

Klagerne har bemærket, at [Journalisten]s CV er offentligt tilgængeligt, og at man kan se de artikler, som han har skrevet for nylig, og hvor de er udgivet. Det fremgår også, at han har været lektor på [Universitet B]/[Universitet B] og nu er ekstern lektor/underviser, som også står på hans Facebook-profil. Det er samme sted, som [Fasteren] er ansat nu og har været i de sidste mange år.

Klagerne har stillet sig undrende over for, at [Journalisten] har haft brug for at kommentere på kommentaren i kommentarsektionen til det påklagede Facebook-opslag, hvis han mener, at artiklen er faktisk korrekt.

2.2 Århus Stiftstidendes synspunkter

Korrekt information

Århus Stiftstidende har indledningsvis oplyst, at artiklen omhandler en sag, hvor [Fasteren] har oplevet, at hendes mor er død, og boet efterfølgende blev behandlet ved skifteretten. Alt sammen uden at datteren var blevet oplyst om hverken død eller bobehandling. [Fasteren] fandt først ud af, at hendes mor var død, da hun så bisættelsen omtalt på sin niece [Klager 1]s Facebook-side.

Århus Stiftstidende har bemærket, at avisen ikke lader kilder læse hele artikler, da avisen har erfaring med, at nogle kilder ønsker indflydelse på emnevalg og vinkling. Avisen opfylder dog normalt gerne kilders ønske om at se, hvad de bliver citeret for, og avisen fortæller også gerne, hvilken kontekst, citaterne indgår i.

Artiklen omhandler en vigtig og principiel historie om, at man kan risikere at miste et nærtstående familiemedlem, uden at myndighederne af den grund tager kontakt de efterladte.

Århus Stiftstidende har til klagerens 16 påklagede udsagn anført følgende:

- *Hus i [Bydel B]*

Århus Stiftstidende har anført, at avisen åbenbart ikke har forstået detaljerne rigtigt.

Århus Stiftstidende beklager dette.

- *[Kirken]*

Århus Stiftstidende har anført, at der fra avisens side er tale om en fejl, som avisen beklager.

- *Kontakt*

Århus Stiftstidende har anført, at der er tale om påstand mod påstand, og at [Fasteren] har påstået, at tallet er ni år.

- Arv fra rig fætter

Århus Stiftstidende har anført, at avisen ikke har skrevet, at der er arvet penge fra en rig fætter.

- Bankboks

Århus Stiftstidende har anført, at avisen har skrevet:

”Skifteretten svarer, at [Klager 2] kun brugte én bank. Der var ikke registreret nogen bankboks. Og på hendes konto stod kun godt 60.000 kroner.”

- Statsobligationer

Århus Stiftstidende har anført, at det ikke kan afvises, at journalisten burde have haft kendskab til, at det ikke er muligt at skjule aktiver via banken, hvis det forholder sig sådan.

- Bisættelse

Århus Stiftstidende har anført, at der er tale om spekulationer, som avisen har svært ved at forholde sig til.

- Central rolle

Århus Stiftstidende har anført, at artiklen forsøger at vise, hvor stor mistro og vrede, der kan opstå hos efterladte, som ikke af myndighederne har fået besked om en nær pårørendes død. I den sammenhæng spiller [Klager 1] som niece en rolle.

- Snyder

Århus Stiftstidende har anført, at det er avisens opfattelse, at avisen ikke beskylder [Klager 1] for at have snydt sin faster for ”penge og andre værdier”.

- Dødsdato

Århus Stiftstidende har anført, at der fra avisens side er tale om en fejl, som avisen beklager.

- Besked om dødsfald og bisættelse

Århus Stiftstidende har anført, at artiklen godt kunne have indeholdt oplysningerne om [Klager 1] besked om dødsfald og bisættelse af [Klager 2]s.

Artiklens fokus har været, at ingen – hverken familie eller myndigheder – forsøgte at kontakte [Fasteren] efter hendes mors død – for at orientere hende om dødsfaldet. [Klager 1] skrev eksempelvis aldrig et anbefalet brev til [Fasteren] for at orientere hende om, hvad der var sket.

- Overførsel af penge

Århus Stiftstidende har anført, at der er tale om påstande og spekulationer, som både kan være rigtige og forkerte, og som avisen ikke kan verificere.

- Oplysninger til skifteretten

Århus Stiftstidende har anført, at der er tale om påstande og spekulationer, som både kan være rigtige og forkerte.

Århus Stiftstidende har bemærket, at avisen ikke mener at have set de to nævnte mails før.

- Sølvtoj og porcelæn

Århus Stiftstidende har anført, at der er tale om påstande og spekulationer, som både kan være rigtige og forkerte, og som avisen ikke kan verificere.

- "Ulven kommer"

Århus Stiftstidende har anført, at der er tale om en personlig oplevet hændelse, som avisen tager til efterretning.

Udeladelse af oplysninger

- Andre værdier i boet

Århus Stiftstidende har anført, at det ikke fremgår af artiklen, at der er andre værdier i boet, men at [Fasteren] undrer sig over, hvor de værdier, som forældrene ifølge [Fasteren] ejede, er blevet af.

[Klager 1] mener ikke, at der er værdier i boet, og dette har Århus Stiftstidende gengivet i artiklen:

"Niecen holder fast på sit. Der var ikke værdier af betydning i boet. "

Århus Stiftstidende har ikke før set opgørelsen fra skifteretten. En del af billedmaterialet har Århus Stiftstidende heller ikke set før. Det er Århus Stiftstidendes opfattelse, at billederne ikke dokumenterer, at oplysninger i artiklen skulle være usande eller upræcise, alene af den årsag, at billederne kun kan vise, hvad der var i hjemmet, ikke hvad der eventuelt er fjernet.

- SMSer

Århus Stiftstidende har anført, at det altid vil være en journalistisk vurdering, hvor meget spaltepads de involverede i en artikel kan få.

Det er Århus Stiftstidendes opfattelse, at [Klager 1] er blevet spurgt og behørigt kommet til orde i artiklen. [Klager 1] godtgør blandt andet, at hun har gjort en stor indsats for at kontakte [Fasteren] og hendes mand telefonisk og via SMS op til dødsfaldet, hvilket ikke anfægtes.

- Sommerhus

Århus Stiftstidende har anført, at der er tale om en påstand snarere end fakta med henvisning til, at avisen har andre oplysninger i sagen.

Privatlivets fred

- Anvendelse af billeder

Århus Stiftstidende har anført, at avisen modtog de gamle familiebilleder af [Fasteren], som avisen har bragt med hendes godkendelse.

Det er Århus Stiftstidendes opfattelse, at brugen af billederne er i orden, da alle andre end [Fasteren] og hendes forældre er så slørede, at de ikke vil kunne genkendes.

- Bynavn

Århus Stiftstidende har anført, at avisen hverken har bragt adresse eller navn på [Klager 1]. Dette skyldes, at artiklens hovedfokus er at undersøge spørgsmålet: Kan ens nærmeste pårørende dø, og kan boet afsluttes, uden at man får besked om det af myndighederne? Artiklens hovedfokus er dermed ikke, om nogen er blevet snydt i arvesagen.

I artiklen fremgår det blot, at der er tale om en kvinde, som bor i [Bynavn D]. Det er [Klager 1] selv, som på Facebook har knyttet sit navn til avisens artikel.

Århus Stiftstidende forsøger i artiklen at vise, hvor stor mistro og vrede, der kan opstå hos efterladte, som ikke af myndighederne har fået besked om en nær pårørendes død.

Inhabilitet

Århus Stiftstidende har anført, at [Fasteren] ifølge avisens oplysninger aldrig været ansat hos Jysk Fynske Medier, og ifølge koncernens HR-afdeling står hun da heller ikke i dag registreret som sådan.

Efter eget udsagn var [Fasteren] ansat på [Dagbladet]s redaktion i [Bynavn B] som sommerferieafløser en måned i 2014. Jysk Fynske Medier blev dannet den 12. december 2014. Først ved fusionen blev [Dagbladet] en del af Jysk Fynske Medier.

Århus Stiftstidende har endvidere anført, at der er ikke tale om den samme [Journalisten]. Den [Journalisten], som er ansat på Århus Stiftstidende, har aldrig været ansat eller studeret på [Universitet A], ligesom han heller ikke er cand.merc. Århus Stiftstidende har ingen fornuftig forklaring på, hvorfor han står opført som forfatter til den påklagede artikel. Århus Stiftstidende har bedt cand.merc. [Journalisten], [Universitet A], om at rette fejlen.

Århus Stiftstidende har bemærket, at journalist [Journalisten], Århus Stiftstidende, ikke kender [Fasteren] privat. Han har aldrig mødt hende face to face, og indtil hun for få uger siden henvendte sig til redaktionen, kendte han ikke til eksistensen af hende.

3 Pressenævnets begrundelse og afgørelse:

I sagens behandling har følgende nævnsmedlemmer deltaget:

Jesper Rothe, Anja Lundberg Andersen, Ulrik Holmstrup og Marlene Borst Hansen.

Retlig interesse

Det er som udgangspunkt en betingelse for, at Pressenævnet kan behandle en klage, at klageren har retlig interesse i det forhold, der klages over. Det indebærer, at man selv som person, organisation, virksomhed eller lignende skal være omtalt, afbilledet eller på anden måde identificeret i mediet. I tilfælde, hvor den berørte person var død, da omtalen blev offentliggjort, kan en klage efter nævnets praksis under visse omstændigheder indgives af visse nære pårørende, herunder ægtefælle, forældre, børn, børnebørn og søskende.

Klagen angår artiklens omtale af [Klager 1] og afdøde [Klager 2] og [Klager 3]. [Klager 1], som i artiklen er omtalt som "niece" og "barnebarnet", er barnebarn af [Klager 2] og [Klager 3] og fik udlagt boet efter [Klager 2]. [Klager 1] er omfattet af den kreds af nære pårørende, der efter nævnet praksis kan klage over omtale af en anden person. [Klager 1] kan derfor klage på vegne af sine afdøde bedsteforældre.

Sagen realitetsbehandles herefter i relation til artiklens omtale af [Klager 1], [Klager 2] og [Klager 3].

Kompetence

Pressenævnet bemærker indledningsvis, at det følger af medieansvarslovens § 34, at "massemediernes indhold og handlemåde" skal være i overensstemmelse med god presseskik. Det er således mediet og ikke den enkelte journalist, som er part i Pressenævnets sag, ligesom det er redaktøren, der eventuelt pålægges at offentliggøre en kendelse fra Pressenævnet efter medieansvarslovens § 49.

Nævnet bemærker endvidere, at det følger af medieansvarslovens § 43, at nævnet træffer afgørelse i sager om, hvorvidt der er sket offentliggørelse i strid med god presseskik, jf. § 34, og hvorvidt et massemedium efter reglerne i lovens kapitel 6 er forpligtet til at offentliggøre et genmæle. Spørgsmål om, hvorvidt eventuelle ophavsrettigheder er krænket ved offentliggørelsen, hører under domstolene og falder uden for nævnets kompetence.

God presseskik

Korrekt information

Klagerne har klaget over, at artiklen indeholder en række ukorrekte oplysninger, som ikke understøttes af hverken skifteretten, banken eller familiemedlemmer.

Det følger af de vejledende regler for god presseskik, at det er mediernes opgave at bringe korrekt og hurtig information. Så langt det er muligt, bør det kontrolleres, om de oplysninger, der gives eller gengives, er korrekte, jf. punkt A. 1.

Klagerne har klaget over følgende udsagn, som fremgår af den påklagede artikel:

- Hus i [Bydel B]

Klagerne har klaget over, at det er ukorrekt, at [Klager 2] og [Klager 3] boede i et hus i [Bydel B].

Klagerne har henvist til, at [Klager 2] og [Klager 3] har boet i en lejet lejlighed de sidste 33 år, først på [Vejnavnet] og senere i [Boligområdet].

Af artiklen fremgår blandt andet følgende:

”[...]

Familien havde hus i [Bydel B], da [Fasteren] boede hjemme. Siden flyttede hendes far og mor til [Bynavn C] og senere til [Bydel A]. Både i [Bynavn C] og [Bydel A] kom datteren jævnligt på besøg.

[...]”

Pressenævnet finder, at den ukorrekte oplysning om, at [Klager 2] og [Klager 3] har boet i et hus i [Bydel B], ikke kan anses for at være tilstrækkelig væsentlig i sammenhængen. Nævnet udtaler herefter ikke kritik af Århus Stiftstidende for at have bragt oplysningen.

- [Kirken]

Klagerne har klaget over, at det er ukorrekt, at [Klager 2] blev bisat fra [Kirken].

Klagerne har henvist til, at hun blev bisat fra kapellet i [Bydel C].

Af artiklen fremgår blandt andet følgende:

”[...]

Datteren opdagede først, at moren var død, da hun 6. juli på sin nieces Facebook-profil så en optagelse af bisættelsen fra [Kirken].

[...]”

Pressenævnet finder, at den ukorrekte oplysning om, at [Klager 2] blev bisat fra [Kirken], ikke kan anses for at være tilstrækkelig væsentlig i sammenhængen. Nævnet udtaler herefter ikke kritik af Århus Stiftstidende for at have bragt oplysningen.

- Kontakt

Klagerne har klaget over, at det er ukorrekt, at det kun er ni år, der ikke har været kontakt mellem [Fasteren] og [Klager 2] og [Klager 3].

Klagerne har henvist til, at [Fasteren] ikke har været til stede i 21 år.

Af artiklen fremgår blandt andet følgende:

”[...]

[Fasteren], som i dag er 69 år, forklarer, at hun de første 60 år af sit liv havde et fint forhold til både sin mor og sin far.

Familien havde hus i [Bydel B], da [Fasteren] boede hjemme. Siden flyttede hendes far og mor til [Bynavn C] og senere til [Bydel A]. Både i [Bynavn C] og [Bydel A] kom datteren jævnligt på besøg.

- Men for 25 år siden valgte jeg at flytte til Fyn, hvor min kæreste boede – han arbejdede på [Værftet]. Den beslutning gav gnidninger. Mine forældre ville gerne have, at jeg blev boende i Aarhus, hvor jeg i øvrigt havde boet hele mit liv, forklarer hun.

Hun fortæller, at hun i årene forinden havde været meget sammen med sin mor og far.

- Jeg tog eksempelvis flere gange med dem på ferie, blandt andet til Sydfrankrig i flere uger, og de aktiviteter ophørte, da jeg flyttede. Det var min fornemmelse, at de gerne ville have mig tæt på, når de blev ældre, og at det var derfor, at de havde svært ved at acceptere, at jeg flyttede.

Langsomt ebbede kontakten derefter ud.

- Min forældre var da nede at besøge mig på Fyn, og vi talte jævnligt i telefon sammen. Men det er klart, at den evindelige kritik af, at jeg var flyttet fra Aarhus, tærede på mig. Og til sidst blev der længere og længere imellem, at vi talte sammen, fortæller [Fasteren].

Med tiden blev der direkte kold luft mellem parterne, og da [Fasteren]s mor døde, havde de to ikke haft kontakt i flere år.

[...]”

Pressenævnet finder, at oplysningen om, at [Fasteren] de første 60 år af sit liv havde et fint forhold til sin mor og far, fremstår som kilden [Fasteren]s vurdering af sit forhold til sine forældre. Nævnet bemærker, at det fremgår af artiklen, at [Fasteren]s beslutning om at flytte fra Aarhus gav gnidninger mellem hende og forældrene, og at hun, da hendes mor døde, ikke havde haft kontakt med moren i flere år. Nævnet udtaler ikke kritik af Århus Stiftstidende for at bringe oplysningen.

- Arv fra rig fætter og oplysninger til skifteretten

Klagerne har klaget over, at det er ukorrekt, at [Klager 2] har arvet penge fra sin ”rige fætter” [Fætteren], og at [Fasteren] skulle have sendt oplysninger til skifteretten angående [Fætteren], som hendes mor skulle have arvet en masse penge fra.

Klagerne har henvist til, at [Klager 2] ikke var arveberettiget, og at pengene derfor gik til statskassen, da der ikke var nogen arvinger efter hendes fætter [Fætteren].

Af artiklen fremgår blandt andet følgende:

”[...]

Hun [[Fasteren], *Pressenævnet*] har også sendt oplysninger om den fætter, som moren arvede, til skifteretten.

- Hvor er pengene blevet af? Det er blot det, jeg vil vide, siger [Fasteren].

[...]"

På baggrund af sagens oplysninger lægger Pressenævnet til grund, at der den 1. maj 2013 blev foretaget skifte af boet efter [Fætteren], som var fætter til [Klager 2]. Nævnet lægger endvidere til grund, at [Fætteren] ikke efterlod sig arvinger, og at arven derfor tilfaldt staten.

Pressenævnet finder, at den ukorrekte oplysning om, at [Klager 2] arvede [Fætteren], som er en faktisk oplysning, i sammenhæng med [Fasteren]s efterfølgende udsagn "hvor er pengene blevet af", er en krænkende og skadelig beskyldning mod [Klager 1], der fik udlagt dødsboet efter [Klager 2]. Nævnet udtaler kritik af Århus Stiftstidende for at bringe oplysningen.

Sagens parter har afgivet modstridende forklaringer vedrørende oplysningen om, hvorvidt [Fasteren] skulle have sendt oplysninger om [Fætteren] til skifteretten. Som sagen foreligger oplyst og på baggrund af de begrænsede muligheder for at føre bevis for Pressenævnet, kan nævnet ikke tage stilling til, hvilken forklaring der er den rigtige. Nævnet har derfor ikke grundlag for at udtale kritik af Århus Stiftstidende i forhold til denne oplysning.

- Bankboks, statsobligationer og overførsel af penge

Klagerne har klaget over, at det er ukorrekt, at der var en bankboks, da boet blev gjort op, og at der var statsobligationer, da [Klager 2] døde.

Klagerne har endvidere klaget over, at det er ukorrekt, at [Klager 2] og [Klager 3] skulle have overført penge til [Fasteren], som hun efterfølgende skulle have hævet til dem i kontakter, for så at lægge pengene i en bankboks sammen med statsobligationerne.

Klagerne har henvist til, at Skifteretten i Aarhus har bekræftet, at de ikke kan finde en bankboks, og at det ikke er muligt at skjule obligationer på nogen måde, som det bliver beskrevet i artiklen.

Af artiklen fremgår blandt andet følgende:

"[...]

Hun [[Fasteren], *Pressenævnet*] siger, at hun ved, at hendes far og mor i mange år har haft en bankboks med statsobligationer.

- De har solgt et hus og et sommerhus, og pengene herfra er sikkert også blevet gemt i bankboksen, siger hun.

- Jeg undrer mig over, at skifteretten uden videre overlader boet til barnebarnet og tager hendes ord for pålydende. Hjemmet er heller ikke bare gamle møbler, som skifteretten sagde til mig. Der er kostbart sølvtøj, porcelæn, smykker med mere.

Klage til skifteretten

Hun har nu klaget til skifteretten. Klagen har to overskrifter:

Hvordan kan I overlade alle værdierne til niecen? Og hvorfor fik jeg aldrig besked om, at min mor var død?

Først pengene:

Skifteretten svarer, at [Klager 2] kun brugte én bank. Der var ikke registreret nogen bankboks. Og på hendes konto stod kun godt 60.000 kroner.

Derfra skal trækkes begravelsesomkostninger. Resultatet er, at skifteretten kunne behandle sagen som et såkaldt boudlæg.

[...]

Bankboks i anden bank?

Nu vil [Fasteren] forsøge at få boet åbnet igen for at få den arv, hun mener, hun har til gode.

- Skifteretten skriver, at min mor ikke havde en bankboks i [Banken]. Nej, selvfølgelig havde hun ikke det. Den befandt sig i en anden bank, siger [Fasteren] og fortsætter:

- Der var en bankboks. I 1995 spurgte mine forældre, om de måtte "cykle" penge igennem min bankkonto og derved frigive dem til en bankboks. Det gjorde de frem til 1996, hvor jeg blev gift. Siden har både min mor og far fortalt både min mand og jeg om, hvordan de konverterede penge til statsobligationer, som så blev lagt i boksen.

Hun har også sendt oplysninger om den fætter, som moren arvede, til skifteretten.

- Hvor er pengene blevet af? Det er blot det, jeg vil vide, siger [Fasteren].

Niecen holder fast på sit. Der var ikke værdier af betydning i boet.

[...]"

På baggrund af sagens oplysninger lægger Pressenævnet til grund, at skifteretten har bekræftet ikke at have modtaget oplysninger om, at [Klager 2] skulle have en bankboks. Nævnet lægger endvidere til grund, at [Banken] har sendt en proformaopgørelse til [Klager 1] over boet efter [Klager 2], hvoraf fremgår, at saldo er på 42.351,28 kr.

Pressenævnet finder, at oplysningen om, at [Klager 2] skulle have haft en bankboks med statsobligationer, som fremsættes af [Fasteren], fremstår som en faktisk oplysning. Som nævnt ovenfor har skifteretten over for [Klager 1] og Århus Stiftstidende bekræftet ikke at have modtaget oplysninger om en bankboks. Under hensyn til, at det fremgår af artiklen, at skifteretten har bekræftet, at [Klager 2] kun brugte én bank, og at der var ikke registreret nogen bankboks, finder nævnet ikke grundlag for at udtale kritik af Århus Stiftstidende for at bringe oplysningen.

Sagens parter har afgivet modstridende forklaringer vedrørende oplysningen om, hvorvidt [Klager 2] og [Klager 3] skulle have overført penge til [Fasteren]. Som sagen foreligger oplyst og på baggrund af de begrænsede muligheder for at føre bevis for Pressenævnet, kan nævnet ikke tage stilling til, hvilken forklaring der er den rigtige. Nævnet har derfor ikke grundlag for at udtale kritik af Århus Stiftstidende i forhold til denne oplysning.

- Bisættelse

Klagerne har klaget over, at det er ukorrekt, at [Fasteren] ved et "tilfælde" opdagede på Facebook, at hendes mor [Klager 2] var blevet bisat.

Klagerne har henvist til, at [Klager 1] ikke er venner med [Fasteren] på Facebook, og at hun derfor ikke kan se hendes opslag. Efter [Klager 2]s død, valgte [Klager 1] at offentliggøre hendes bisættelse på sin Facebook-profil, så alle kunne se den, også selv om de ikke var venner med hende.

Af artiklen fremgår blandt andet følgende:

"[...]

Med tiden blev der direkte kold luft mellem parterne, og da [Fasteren]s mor døde, havde de to ikke haft kontakt i flere år.

Det fik de heller ikke i dagene op til morens død. Først 11 dage senere opdagede datteren ved et tilfælde, hvad der var sket, da hun så en film af bisættelsen på Facebook.

[...]"

Pressenævnet finder, at oplysningen om, at [Fasteren] "ved et tilfælde" opdagede, at hendes mor var blevet bisat, fremstår som kilden [Fasteren]s personlige oplevelse. Nævnet bemærker, at det ikke fremgår af artiklen, at [Fasteren] så filmen af bisættelsen på [Klager 1]s Facebook-profil. Nævnet udtaler ikke kritik af Århus Stiftstidende for at bringe oplysningen.

- Central rolle

Klagerne har klaget over, at det er ukorrekt, at [Klager 1] har spillet en central rolle i historien.

Af artiklen fremgår blandt andet følgende:

"[...]

Men hvis ikke datteren [[Fasteren], *Pressenævnet*] havde noget at gøre med bisættelsen - hvem tog sig så af den?

Det gjorde [Fasteren]s niece. Og hun spiller en central rolle i denne historie. [...]"

På baggrund af sagens oplysninger lægger Pressenævnet til grund, at skifteretten havde udlagt boet efter [Klager 2] som boudlæg, og at [Klager 1] i den forbindelse fik udlagt boet.

Pressenævnet finder, at udsagnet om, at [Klager 1] "spiller en central rolle", er udtryk for Århus Stiftstidende vurdering af [Klager 1]s rolle i sagen, der som udpeget boudlægsmodtager har afviklet det omtalte dødsbo. Nævnet udtaler ikke kritik.

- Snyd

Klagerne har klaget over, at det er ukorrekt, at [Klager 1] har snydt [Fasteren] for penge og andre værdier.

Af artiklen fremgår blandt andet følgende:

”[...]

Nu har hun [[Fasteren], *Pressenævnet*] en nagende mistanke om, at hun er blevet snydt af niecen. Og at skifteretten har gjort det muligt.

For hvor er arven blevet af?

[Fasteren] er arveberettiget til halvdelen af boet. Men der er ingenting af værdi at arve, lyder meldingen fra skifteretten.

- Min mor døde 25. juni og blev bisat allerede 30. juni. Det gik sandelig stærkt! Da jeg kontakter skifteretten, kan de oplyse mig om, at min niece har fortalt dem, at min mor kun ejer gamle møbler. Hun bliver uden videre udnævnt til bobestyrer og har altså frit kunnet rydde min mors hjem uden mit vidende. Kan det virkelig være korrekt, at ingen skal informere mig? Jeg har jo ikke fraskrevet mig eventuel arv, siger [Fasteren].

[...]

Niecen holder fast på sit. Der var ikke værdier af betydning i boet.

[...]”

Pressenævnet finder, at udsagnet om, at [Fasteren] har en mistanke om at være blevet ”snydt” af [Klager 1], fremstår som [Fasteren]s vurdering af forløbet med afviklingen af boet efter sin mor [Klager 2]. Nævnet udtaler herefter ikke kritik af Århus Stiftstidende for at bringe udsagnet.

- Dødsdato

Klagerne har klaget over, at det er ukorrekt, at [Klager 1]s far døde for 20 år siden.

Klagerne har henvist til, at han døde for 21 år siden den 17. september 2000.

Af artiklen fremgår blandt andet følgende:

”[...]

Historien hænger sådan sammen, at der i hjemmet i [Bydel B] var to børn, en dreng og en pige. Men [Fasteren]s bror - som senere fik to børn, blandt andet den omtalte niece - døde af sygdom for 20 år siden.

[...]”

Pressenævnet finder, at den ukorrekte oplysning om, at [Klager 1]s far døde for 20 år siden, ikke kan anses for at være tilstrækkelig væsentlig i sammenhængen. Nævnet udtaler herefter ikke kritik af Århus Stiftstidende for at have bragt oplysningen.

- Besked om dødsfald og bisættelse

Klagerne har klaget over, at det er ukorrekt, at [Klager 1] ikke havde givet besked om hverken dødsfald eller bisættelse af [Klager 2].

Klagerne har henvist til, at [Klager 1] havde oplyst journalisten om, at der var indrykket dødsannoncer i både Aarhus Onsdag og Jyllands-Posten i håb om, at [Fasteren] ville blive oplyst her, idet [Klager 1]s andre henvendelser via opkald og SMSer ikke gav nogen respons.

Af artiklen fremgår blandt andet følgende:

”[...]

Vi mangler at få svar på ét spørgsmål: Hvorfor kontakter niecen ikke [Fasteren], da det bliver åbenbart, at moren var ved at dø?

Avisen har talt med niecen, der bor i [Bynavn D]. Hun forklarer, at hun har gjort en stor indsats for at få fat på [Fasteren].

- Jeg ringede til hende to gange uden at træffe hende. Jeg sendte også en stribe SMS'er til hende. Og jeg sendte også en SMS til hendes mand, siger hun.

[Fasteren] siger, at hun ikke har set en eneste SMS sendt til hende.

- De må være sendt til et forkert nummer. Men det er korrekt, at jeg i dagene op til min mors død har fået to opkald fra min niece. Jeg har tjekket på nummeroplysningen, at de kom fra hende. Men jeg ringede ikke tilbage, siger hun.

[Fasteren]s mand fik som nævnt også en SMS.

- Vi har prøvet at få kontakt til [Fasteren] i nogen tid. Hendes mor er alvorlig syg, og hendes sidste ønske er at sige farvel til sin datter, står der blandt andet i beskeden. Den er sendt 19. juni - altså seks dage før, at [Klager 2] døde.

Hvorfor reagerede [Fasteren] ikke på den?

Det har igen noget at gøre med de komplicerede forhold i familien.

- Jeg troede simpelthen, at det var løgn, fortæller [Fasteren].

- I forbindelse med min fars død flere år tidligere blev der adskillige gange råbt "Ulven kommer", selv om det var falsk alarm. Så denne gang var jeg mere forsigtig. Den øvrige familie gjorde alt muligt for at involvere mig, selv om jeg ikke ønskede det, siger hun.

- I øvrigt står det fast, at min niece hverken orienterede mig om dødsfald eller bisættelse. Ingen har forsøgt at fortælle mig, at min mor var død, siger hun.

[...]

Pressenævnet finder, at det havde været hensigtsmæssigt, hvis det havde fremgået af artiklen, at [Klager 1] havde indrykket dødsannoncer i Aarhus Onsdag og Jyllands-Posten, men finder efter en samlet vurdering ikke tilstrækkeligt grundlag for at udtale kritik. Nævnet har lagt vægt på, at det fremgår af artiklen, at [Klager 1] ringede til [Fasteren] to gange og sendte en række SMSer til hende og hendes mand, inden [Klager 2]s død. Nævnet udtaler ikke kritik.

- Sølvtoj og porcelæn

Klagerne har klaget over, at det er ukorrekt, at der var sølvtoj og porcelæn af værdi.

Klagerne har henvist til, at det porcelæn, der var, ikke har særlig værdi, da det ikke er stemplet, og at det bestik, som [Klager 1] har fundet, er pletsølv (fattigmands sølv), som ingen stempler eller andre påtegninger har, som ville antyde, at det skulle have en værdi.

Af artiklen fremgår blandt andet følgende:

”[...]

- Jeg [[Fasteren], *Pressenævnet*] undrer mig over, at skifteretten uden videre overlader boet til barnebarnet og tager hendes ord for pålydende. Hjemmet er heller ikke bare gamle møbler, som skifteretten sagde til mig. Der er kostbart sølvtoj, porcelæn, smykker med mere.

[...]”

Sagens parter har afgivet modstridende forklaringer vedrørende oplysningen om, at der var kostbart sølvtoj og porcelæn i boet efter [Klager 2]. Som sagen foreligger oplyst og på baggrund af de begrænsede muligheder for at føre bevis for Pressenævnet, kan nævnet ikke tage stilling til, hvilken forklaring der er den rigtige. Nævnet har derfor ikke grundlag for at udtale kritik af Århus Stiftstidende i forhold til denne oplysning. Nævnet bemærker, at det fremgår af artiklen, at der efter oplysninger fra skifteretten er ingenting af værdi at arve, ligesom det fremgår, at [Klager 1] oplyser, at der ikke var værdier af betydning i boet.

- ”Ulven kommer”

Klagerne har klaget over, at [Fasteren] har gengivet, at der var meget ”ulven kommer” i forbindelse med sin far [Klager 3]s død, men at ingen kunne have forudset, at hans krop nægtede at give op.

Af artiklen fremgår blandt andet følgende:

”[...]

- I forbindelse med min [[Fasteren]s, *Pressenævnet*] fars død flere år tidligere blev der adskillige gange råbt ”Ulven kommer”, selv om det var falsk alarm. Så denne gang var jeg mere forsigtig. Den øvrige familie gjorde alt muligt for at involvere mig, selv om jeg ikke ønskede det, siger hun.

[...]”

Pressenævnet finder, at oplysningen om, at der adskillige gange blev råbt ”ulven kommer”, fremstår som kilden [Fasteren]s vurdering af forløbet i forbindelse med sin far [Klager 3]s død. Nævnet udtaler ikke kritik af Århus Stiftstidende for at bringe oplysningen.

Udeladelse af oplysninger

Klagerne har klaget over, at Århus Stiftstidende har udeladt oplysninger om skifterettens boudlæg og billeddokumentation, som [Klager 1] fremsendte til avisen, samt de tre SMS'er, som [Klager 1] havde sendt til [Fasteren].

Klagerne har endvidere klaget over, at Århus Stiftstidende har udeladt oplysninger om, at sommerhuset var et lille træhus uden nævneværdig værdi, som blev solgt i midten af 90'erne.

Pressenævnet bemærker, at redaktøren i overensstemmelse med det almindelige princip om redaktørens ret til at redigere mediet som udgangspunkt er berettiget til at beslutte, hvad man vil bringe i mediet. Det vil sige, at det ligger inden for grænserne af redaktørens redigeringsret at undlade at omtale forhold, der for en af parterne eller andre forekommer centrale, ligesom det er op til redaktøren at vælge og fravælge materiale og kilder, så længe det samlede indtryk giver et retvisende billede.

Af artiklen fremgår blandt andet følgende:

”[...]

[Fasteren] er arveberettiget til halvdelen af boet. Men der er ingenting af værdi at arve, lyder meldingen fra skifteretten.

- Min mor døde 25. juni og blev bisat allerede 30. juni. Det gik sandelig stærkt! Da jeg kontakter skifteretten, kan de oplyse mig om, at min niece har fortalt dem, at min mor kun ejer gamle møbler. Hun bliver uden videre udnævnt til bobestyrer og har altså frit kunnet rydde min mors hjem uden mit vidende. Kan det virkelig være korrekt, at ingen skal informere mig? Jeg har jo ikke fraskrevet mig eventuel arv, siger [Fasteren].

Hun siger, at hun ved, at hendes far og mor i mange år har haft en bankboks med statsobligationer.

- De har solgt et hus og et sommerhus, og pengene herfra er sikkert også blevet gemt i bankboksen, siger hun.

[...]

Vi mangler at få svar på ét spørgsmål: Hvorfor kontakter niecen ikke [Fasteren], da det bliver åbenbart, at moren var ved at dø?

Avisen har talt med niecen, der bor i [Bynavn D]. Hun forklarer, at hun har gjort en stor indsats for at få fat på [Fasteren].

- Jeg ringede til hende to gange uden at træffe hende. Jeg sendte også en stribe SMS'er til hende. Og jeg sendte også en SMS til hendes mand, siger hun.

[Fasteren] siger, at hun ikke har set en eneste SMS sendt til hende.

- De må være sendt til et forkert nummer. Men det er korrekt, at jeg i dagene op til min mors død har fået to opkald fra min niece. Jeg har tjekket på nummeroplysningen, at de kom fra hende. Men jeg ringede ikke tilbage, siger hun.

[Fasteren]'s mand fik som nævnt også en SMS.

- Vi har prøvet at få kontakt til [Fasteren] i nogen tid. Hendes mor er alvorlig syg, og hendes sidste ønske er at sige farvel til sin datter, står der blandt andet i beskeden. Den er sendt 19. juni - altså seks dage før, at [Klager 2] døde.

Hvorfor reagerede [Fasteren] ikke på den?

Det har igen noget at gøre med de komplicerede forhold i familien.

[...]"

Pressenævnet finder, at redaktørens valg og fravalg af informationer i dækningen ikke overskrider rammerne for redigering. Nævnet har lagt vægt på, at det i omtalen korrekt er gengivet, at der efter oplysninger fra skifteretten var ingenting af værdi at arve. Nævnet har endvidere lagt vægt på, at det fremgår af artiklen, at [Klager 1] havde gjort en stor indsats for at få fat på [Fasteren], herunder at hun ringede til hende to gange og sendte en række SMS'er til hende og hendes mand. Nævnet udtaler ikke kritik.

Privatlivets fred

Klagerne har klaget over, at Århus Stiftstidende har anvendt billeder af dem, uden at de har givet samtykke hertil.

Klagerne har endvidere klaget over, at Århus Stiftstidende har oplyst, at [Klager 1] bor i [Bynavn D], hvilket er uetisk og en krænkelse af privatlivets fred, idet hun har adresse- og navnebeskyttelse.

Det følger af de vejledende regler for god presseskik, at meddelelser, der kan krænke privatlivets fred, skal undgås, medmindre klar almen interesse kræver offentlig omtale. Det enkelte menneske har krav på beskyttelse af sin personlige anseelse, jf. punkt B. 1.

Århus Stiftstidende har over for Pressenævnet oplyst, at avisen modtog familiebillederne af [Fasteren], som avisen har bragt med hendes godkendelse.

Pressenævnet finder, at anvendelsen af billederne af [Klager 2] og [Klager 3], som efter det oplyste stammer fra deres guldbryllup, i sammenhæng med den beskrevne omtale ikke kan anses for at indebære en krænkelse af deres privatliv. Nævnet har lagt vægt på, at billederne ikke viser [Klager 2] og [Klager 3] i en privat eller en krænkende situation.

Nævnet finder endvidere, at Århus Stiftstidendes angivelse af [Klager 1]s bopælsby ikke kan anses for at indebære en krænkelse af [Klager 1]s privatliv.

Pressenævnet finder herefter ikke grundlag for at kritisere Århus Stiftstidende for ikke at have indhentet [Klager 1]s samtykke til at offentliggøre billederne eller for at have bragt oplysningen om hendes bopælsby.

Inhabilitet

Klagerne har klaget over, at artiklen er udtryk for en vennetjeneste mellem [Fasteren] og journalist [Journalisten], idet god presseskik er blevet tilsidesat for at skrive en ”god historie”, der giver mange læsere og debat, uden at tage hensyn til de efterladte, som stadig står i en dyb sorg.

Klagerne har henvist til, at [Fasteren] er uddannet journalist og har været ansat hos Jysk Fynske Medier, som Århus Stiftstidende hører under, og som [Journalisten] har været ansat hos i over 30 år.

Det følger af indledningen, grundlæggende synspunkter, i de vejledende regler for god presseskik, at brud på god presseskik foreligger, hvis en journalist pålægges opgaver af sin ledelse, som er i strid med nærværende presseetiske regler.

Det følger af de vejledende regler for god presseskik, at kritik bør udvises over for nyhedskilderne, i særdeleshed når disses udsagn kan være farvet af personlig interesse eller skadevoldende hensigt, jf. punkt A. 2.

I forhold til Århus Stiftstidendes kildevalg finder Pressenævnet, at kilden [Fasteren], som er faster til [Klager 1] og datter af [Klager 2] og [Klager 3], har udtalt sig kritisk om [Klager 1] og hendes håndtering af dødsboet som boudlægsmodtager.

Nævnet finder, at dette gav Århus Stiftstidende anledning til at være særlig opmærksom på at kontrollere grundlaget og rigtigheden af kildens oplysninger, da kilden kunne være farvet af personlig interesse og skadevoldende hensigt. Det fremgår imidlertid klart af artiklen, hvem kilden er, at hun er kritisk over for [Klager 1], og at hendes udtalelser derved kan være farvet af personlig interesse. Nævnet finder herefter ikke grundlag for at kritisere, at [Fasteren] er anvendt som kilde i artiklen.

Sådan som sagen foreligger oplyst, finder nævnet det ikke dokumenteret, at journalisten, som har skrevet den påklagede artikel, har en personlig relation til [Fasteren]. Nævnet udtaler derfor ikke kritik.

Offentliggørelse af Pressenævnets kendelse

I medfør af medieansvarslovens § 49 pålægger Pressenævnet herefter den ansvarshavende redaktør af Århus Stiftstidende at offentliggøre følgende til Pressenævnets logo som illustration:

”[rubrik]

Pressenævnet kritiserer Århus Stiftstidende

[underrubrik]

Århus Stiftstidende får kritik for krænkende og udokumenteret påstand i artikel om en arvestrid

[tekst]

Århus Stiftstidende bragte i august 2021 en artikel om en arvestrid. Artiklen var baseret på oplysninger fra en afdød kvindes datter. Datteren havde i flere år ikke haft kontakt til sin mor, og skifteretten havde derfor udpeget den afdøde kvindes niece som bostyrer. Niesen har klaget over artiklen.

Artiklen indeholdt en række fejl, som allerede er erkendt af Århus Stiftstidende. Af artiklen fremgik det desuden, at datteren følte sig snydt af niecen, som blev beskyldt for at skjule værdier. Det skulle blandt andet dreje sig om en arv efter afdødes fætter. Den pågældende fætter havde imidlertid ingen arvinger, hvorfor det var staten, der arvede hans formue.

Pressenævnet finder, at Århus Stiftstidende har handlet i strid med god presseskik ved ukritisk at bringe datterens påstand om, at boet skulle rumme en stor arv, som niecen skulle have holdt skjult. Pressenævnet har derfor udtalt kritik af Århus Stiftstidende for at bringe den krænkende og udokumenterede påstand om niecen.

Pressenævnet har pålagt os at bringe ovennævnte meddelelse. Hele kendelsen fra Pressenævnet kan læses på pressenaevnet.dk”

Offentliggørelse på netavisen

Offentliggørelse af nævnets kendelse skal ske snarest på de af mediets platforme, hvor den påklagede artikel har været bragt. Offentliggørelse skal bestå i en selvstændig artikel med Pressenævnets logo som illustration. Artiklen skal prioriteres, f.eks. med placering på en forside i mindst et døgn efter kritikens offentliggørelse. Pressenævnets offentliggørelsestekst skal bringes uden reklamer i teksten.

Endvidere skal denne artikel være offentligt tilgængelig som en selvstændig artikel i overensstemmelse med prioriteringen af den påklagede artikel, og i en periode svarende til den periode, hvor den påklagede artikel har været tilgængelig.

Endelig skal der oprettes et link med teksten ”Pressenævnet har udtalt kritik af artiklen” direkte til nævnets kendelse på www.pressenaevnet.dk ved starten af brødteksten i den påklagede artikel, hvis den fortsat er tilgængelig på hjemmesiden og ikke er ændret på de punkter, hvor nævnet har udtalt kritik. Skrifttype og layout bør svare til den opsætning, der i øvrigt anvendes i redaktionelle artikler i mediet.

Offentliggørelse på Facebook

Offentliggørelse af nævnets kendelse skal ske snarest på mediets side på Facebook til Pressenævnets logo som illustration og med et layout og en skrifttype, der svarer til den opsætning, der i øvrigt anvendes af mediet. Offentliggørelsen skal ske således, at kendelsen er umiddelbart synlig på Facebook i en periode på mindst et døgn.

Der skal endvidere være et link fra den offentliggjorte kritik på Facebook til den offentliggjorte kendelse på nævnets hjemmeside.

Offentliggørelse i den trykte udgave

Offentliggørelse af nævnets kendelse skal ske snarest i den første eller en af de første udgaver, der offentliggøres efter nævnets kendelse.

Offentliggørelse skal ske til illustration af Pressenævnets logo og på det sted i mediet, hvor mediet har oplyst at ville offentliggøre kritik fra Pressenævnet i mediets rettelsesspalte (Århus Stiftstidende har oplyst at ville offentliggøre kritik fra Pressenævnet på side 2). Har mediet ikke en fast rettelsesspalte, skal

offentliggørelse ske på det sted i mediet, der svarer til placeringen af den kritiserede artikel. Offentliggørelse skal endvidere ske som forsidehenvisning med oplysning om, at nævnet har udtalt kritik og med henvisning til den nærmere omtale inde i avisen.

Skrifttype og layout bør svare til den opsætning, der i øvrigt anvendes i redaktionelle artikler i mediet.

Afgjort den 14. december 2021